

Alsó Ferencné

Ez a nagymamám, az anyukám anyukája, Alsó Ferencné, született Grünstein Zseni. A fénykép valamikor az 1930-as években készülhetett Debrecenben. Valószínűleg stúdióban, de hogy milyen alkalomból, arról fogalmam sincs. Ez az egyetlen képem, ami Zseni nagymamámról maradt. Közel volt ő hozzám nagyon, igazán. Őt is a holokausztban veszítettem el.

A nagymama lánykori neve Grünstein Zseni volt. A nagymama csak annyira volt vallásos, hogy elment a nagyünnepeken a templomba. Az anyai nagyszülők részéről senkit sem ismertem. Hallomásból tudtam, hogy nagyanyámnak volt valami unokahúga, ha jól tudom, Marosvásárhelyen. Az anyai ág Marosvásárhelyről származott, anyám is marosvásárhelyi volt. Hogy mikor

települhettek át, fogalmam sincs róla. Azt tudom, hogy anyám -- mert apám pesti volt -- 18 évesen ment férjhez. Tehát ők akkor már Magyarországon lehettek 1923-ban. Debrecenben éltek. Együtt laktunk, sok tekintetben ő nevelt fel engem.

Én együtt voltam a nagyszülőkkel és anyámmal, amikor a gettóból vittek minket a vagonokhoz. Együtt kerültünk a vonatba is. Ha jól emlékszem beiglit vittünk magunkkal, és nagyon kellett spórolni a kajával. Nagyon hosszan utaztunk. Na és amikor megérkeztünk Birkenaubá, ott kiszállítottak, és mindent ott kellett hagyni: kaját, amivel spóroltunk, a világon mindent ott kellett hagyni. És akkor ott volt a Mengele, ő szelektált minket, és csak így intett: jobbra, balra. Először a nagyapámat küldték el jobbra. Az róla az utolsó képem, hogy visszafordult, és annyit mondott, hogy vigyázzatok anyátokra. És akkor mi együtt maradtunk anyámmal és nagyanyámmal. Aztán nagyanyámat is elküldte jobbra, és akkor láttam őt utoljára.